

Bekendtgørelse af konventionen af 10. juni 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser. (* 1)

Ved kgl. resolution af 24. november 1972 har Danmark ratificeret den i New York den 10. juni 1958 vedtagne konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser.

Konventionen har følgende ordlyd (den kinesiske, russiske og spanske tekst er udeladt her):

KONVENTION

om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser.

Artikel I

1. Denne konvention finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som er afsagt i en anden stat end den, hvor afgørelsen søges anerkendt og fuldbyrdet, og som angår tvister mellem fysiske eller juridiske personer. Den finder også anvendelse på voldgiftskendelser, som ikke anses for indenlandske i den stat, hvor de søges anerkendt og fuldbyrdet.

2. Udtrykket 'voldgiftskendelser' omfatter ikke blot kendelser afsagt af voldgiftsmænd, som er udpeget for den enkelte sag, men også kendelser afsagt af permanente voldgiftsinstitutioner, som parterne har underkastet sig.

3. Ved undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse af denne konvention eller ved underretning om udvidelse i medfør af artikel X kan enhver stat på grundlag af gensidighed erklære, at den kun vil anvende konventionen på anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelser, som er afsagt i en anden kontraherende stat. Den kan også erklære, at den kun vil anvende konventionen på tvister, der udspringer af retsforhold i eller uden for kontraktsforhold, som betragtes som handelsforhold i henhold til den nationale ret i den stat, som afgiver sådan erklæring.

Artikel II

1. Enhver kontraherende stat skal anerkende en skriftlig aftale, hvori parterne forpligter sig til at henskyde til voldgift alle eller enkelte tvister, som er opstået eller kan opstå i en bestemt retlig relation mellem dem i eller uden for kontraktsforhold vedrørende spørgsmål, som kan afgøres ved voldgift.

2. Ved udtrykket 'skriftlig aftale' forstås en voldgiftsklausul i en kontrakt eller en voldgiftsaftale, der er underskrevet af parterne, eller som er indeholdt i en

udveksling af breve eller telegrammer.

3. Domstolene i en kontraherende stat skal, hvis der rejses sag om et forhold, hvorom parterne har truffet en aftale som omhandlet i denne artikel, på begæring af en af parterne henvise dem til voldgift, medmindre den finder, at den nævnte aftale er ugyldig, ude af kraft, eller at den ikke kan gennemføres.

Artikel III

Enhver kontraherende stat skal på de vilkår, som er fastsat i de følgende artikler, anerkende voldgiftskendelser som bindende og fuldbyrde dem i overensstemmelse med procesreglerne på det territorium, hvor kendelsen påberåbes. Der må ikke fastsættes væsentligt mere tyngende vilkår eller pålægges højere gebyrer eller afgifter for anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som omfattes af denne konvention, end for anerkendelse eller fuldbyrdelse af indenlandske voldgiftskendelser.

Artikel IV

1. For at opnå anerkendelse og fuldbyrdelse som omtalt i den foregående artikel skal den part, som søger anerkendelse og fuldbyrdelse samtidig med begæringen herom fremlægge:

- a) Den behørigt attesterede originale kendelse eller en behørigt bekræftet genpart af denne;
- b) den originale aftale, som nævnes i artikel II eller en behørigt bekræftet genpart heraf.

2. Hvis den nævnte afgørelse eller aftale ikke er affattet på det officielle sprog i det land, hvor afgørelsen påberåbes, skal den part, som søger kendelsen anerkendt eller fuldbyrdet, fremlægge en oversættelse af disse dokumenter til dette sprog. Oversættelsen skal bekræftes af en officiel eller edsvoren translatør eller af en diplomatisk eller konsulær tjenestemand.

Artikel V

1. Anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen kan efter påstand af den part, som den påberåbes mod, kun nægtes, dersom denne over for den kompetente myndighed, hvor anerkendelse og fuldbyrdelse begæres, beviser:

- a) at parterne i den i artikel II nævnte aftale har manglet retlig handleevne efter den lov, der gjaldt for dem, eller at den nævnte aftale ikke er gyldig efter den lov, som parterne har vedtaget for den, eller i mangel af udtrykkelig eller stiltiende vedtagelse herom efter loven i det land, hvor afgørelsen blev truffet, eller
- b) at den part, som voldgiftskendelsen påberåbes imod, ikke var tilbørligt underrettet om udnævnelsen af voldgiftsretten eller om voldgiftssagens behandling eller af andre grunde var ude af stand til at føre sin sag, eller
- c) at voldgiftskendelsen vedrører en tvist, som ikke er omfattet af voldgiftsaftalen, eller indeholder afgørelser af spørgsmål, som ligger uden for det, som er underkastet voldgift, dog således at hvis afgørelserne i

spørgsmål, som er underkastet voldgift kan udskilles fra spørgsmål, som ikke er det, skal den del af afgørelsen, som vedrører spørgsmål, der er henskudt til voldgift, anerkendes og fuldbyrdes, eller

- d) at sammensætningen af voldgiftsretten eller voldgiftssagens behandling ikke var i overensstemmelse med parternes aftale eller i mangel af sådan aftale ikke i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor voldgiftskendelsen blev afsagt, eller
- e) at voldgiftskendelsen endnu ikke er blevet bindende for parterne eller er sat til side eller suspenderet af en kompetent myndighed i det land, hvor den blev afsagt eller efter hvis ret kendelsen er afsagt.

2. En voldgiftskendelse kan ligeledes nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis den kompetente myndighed i det land, hvor den søges anerkendt eller fuldbyrdet, finder, at:

- a) det forhold, tvisten omfatter, ikke kan afgøres ved voldgift efter dette lands lovgivning, eller
- b) anerkendelse eller fuldbyrdelse ville være uforenelig med dette lands retsorden.

Artikel VI

Hvis begæring om tilsidesættelse eller suspension af voldgiftskendelsen er fremsat for en kompetent myndighed som nævnt i artikel V.1. e), kan den myndighed, over for hvilken voldgiftskendelsen gøres gældende, udsætte sin beslutning om fuldbyrdelse af kendelsen, hvis den finder dette velbegrundet, og den kan ligeledes efter begæring af den part, som kræver kendelsen fuldbyrdet, forlange, at modparten stiller passende sikkerhed.

Artikel VII

1. Bestemmelserne i denne konvention har ikke indflydelse på gyldigheden af multilaterale eller bilaterale aftaler om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som de kontraherende stater har indgået. De fratager heller ikke en interesseret part nogen ret, som han måtte have til at benytte sig af en voldgiftskendelse på den måde og i den udstrækning, dette kan gøres efter lovgivningen i og traktaterne med det land, hvor en sådan afgørelse søges gjort gældende.

2. Geneve-protokollen af 1923 om voldgiftsklausuler og Geneve- konventionen af 1927 om fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser skal ophøre med at gælde mellem de kontraherende stater fra det tidspunkt og i den udstrækning, disse bliver bundet af denne konvention.

Artikel VIII

1. Konventionen skal indtil 31. december 1958 være åben for underskrift af ethvert medlem af De forenede Nationer og også af enhver anden stat, som er eller herefter bliver medlem af nogen af De forenede Nationers særorganisationer, eller som er eller herefter bliver medlem af Den internationale

Domstols Statut, eller enhver anden stat, som har modtaget indbydelse fra De forenede Nationers generalforsamling.

2 Denne konvention skal ratificeres, og ratifikationsinstrumentet skal deponeres hos De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel IX

1. Denne konvention skal være åben for tiltrædelse for alle stater, som er omhandlet i artikel VIII.

2. Tiltrædelse sker ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos De forenede Nationers generalsekretær.

Artikel X

1. enhver stat kan ved undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse erklære, at denne konvention skal gælde for alle eller et enkelt af de områder, hvis internationale forbindelser, den er ansvarlig for. Sådant erklæring får virkning når konventionen træder i kraft for vedkommende stat.

2. Når som helst derefter skal enhver sådan udvidelse ske ved underretning til De forenede Nationers generalsekretær, og udvidelsen får retsvirkning fra den 90. dag efter den dag, De forenede Nationers generalsekretær har modtaget underretning, eller fra den dag konventionen trådte i kraft for vedkommende stat, alt efter hvilket tidspunkt, der er det seneste.

3. Med hensyn til de områder, som denne konvention ikke udvides til ved undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse, skal vedkommende stat overveje muligheden af at tage de nødvendige skridt til at udvide anvendelsen af konventionen til sådanne områder, og hvor dette er nødvendigt af konstitutionelle grunde med forbehold om samtykke af disse områders regeringer.

Artikel XI

For forbundsstater eller stater, der ikke er enhedsstater, gælder følgende bestemmelser:

- a) med hensyn til de artikler i konventionen, som falder inden for forbundets lovgivningsmagt, skal forbundsregeringens pligter i dette omfang være de samme som for regeringerne i kontraherende stater, som ikke er forbundsstater;
- b) med hensyn til de artikler i konventionen, som falder inden for lovgivningsmagten i de enkelte stater eller provinser, som efter forbundsstatens konstitutionelle regler dog ikke er forpligtet til at tage skridt til lovgivning, skal forbundsregeringen underrette vedkommende myndigheder i de enkelte stater eller provinser om sådanne artikler så snart som muligt med anbefaling;
- c) en forbundsstat, som er medlem af denne konvention, skal på anmodning af en hvilken som helst anden kontraherende stat fremsendt gennem De forenede Nationers generalsekretær give oplysning om lovgivning og

praksis i forbundet og i de enheder, hvoraf det består. vedrørende bestemmelserne i denne konvention, som viser. i hvilken udstrækning man har sat vedkommende bestemmelse i kraft gennem lovgivning eller på anden måde.

Artikel XII

- 1.** Denne konvention træder i kraft den 90. dag efter den dag, det tredje ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument er deponeret.
- 2.** For enhver stat, som ratificerer eller tiltræder denne konvention efter af det tredje ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument er deponeret træder konventionen i kraft den 90. dag efter den dag, da vedkommende stats ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument er deponeret.

Artikel XIII

- 1.** Enhver kontraherende stat kan opsig denne konvention ved skriftlig underretning til De forenede Nationers generalsekretær. Opsigelsen træder i kraft et år efter den dag, den er modtaget af generalsekretæren.
- 2.** Enhver stat, som har afgivet en erklæring eller underretning i henhold til artikel X, kan når som helst derefter ved underretning til generalsekretæren for De forenede Nationer erklære, at denne konvention skal ophøre at gælde for det pågældende område et år efter den dag, da generalsekretæren modtog underretningen.
- 3.** Denne konvention skal fortsat gælde for voldgiftskendelser, som der er taget skridt til at få anerkendt eller fuldbyrdet, inden opsigelsen træder i kraft.

Artikel XIV

En kontraherende stat kan ikke påberåbe sig denne konvention over for andre kontraherende stater i videre omfang, end den selv er forpligtet efter konventionen.

Artikel XV

De forenede Nationers generalsekretær skal underrette de i artikel VIII nævnte stater om følgende:

- a) underskrifter og ratifikationer i medfør af artikel VIII;
- b) tiltrædelser i medfør af artikel IX;
- c) erklæringer og underretninger i medfør af artiklerne I, X og XI;
- d) datoen for denne konventions ikrafttræden i medfør af artikel XII;
- e) opsigelser og underretninger i medfør af artikel XIII.

Artikel XVI

- 1.** Denne konvention, hvis kinesiske, engelske, franske, russiske og spanske tekster er lige autentiske, skal deponeres i De forenede Nationers arkiv.
- 2.** De forenede Nationers generalsekretær skal tilstille de i artikel VIII nævnte stater en bekræftet kopi af denne konvention.
 - (Underskrifter).

Konventionen undertegnedes i New York den 10. juni 1958 og trådte i medfør af

artikel XII, stk. 1 i kraft den 7. juni 1959.

Danmarks ratifikationsinstrument blev den 22. december 1972 deponeret hos De forenede Nationers generalsekretær, og konventionen er herefter i medfør af artikel XII st. 2 trådt i kraft for Danmarks vedkommende den 21. marts 1973.

I forbindelse med ratifikationen har Danmark afgivet erklæring om, at konventionen indtil videre ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, at konventionen kun vil finde anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelser afsagt i en anden kontraherende stat, og at den alene skal gælde i handelsforhold, jfr. konventionens artikel 1, stk. 3.

Konventionen er foruden af Danmark blevet ratificeret eller tiltrådt af:

Amerikas forenede Stater, Argentina, Belgien, Botswana, Bulgarien, Den bjelorusiske socialistiske Sovjetrepublik, Den centralafrikanske Republik, Costa Rica, Ecuador, El Salvador, Finland, Frankrig, Ghana, Grækenland, Indien, Israel, Italien, Japan, Jordan, Den khmeriske Republik, Luxembourg, Madagascar, Marokko, Mexico, Monaco, Nederlandene, Niger, Nigeria, Norge, Pakistan, Philippinerne, Polen, Rumænien, Schweiz, De socialistiske Sovjetrepublikkers Union, Sri Lanka, Sverige, Den arabiske Republik Syrien, Tanzania, Thailand, Tjekkoslaviet, Trinidad og Tobago, Tunesien, Forbundsrepublikken Tyskland, Den ukrainske socialistiske Sovjetrepublik, Ungarn, Den arabiske Republik Ægypten og Østrig.

De lande, der har ratificeret eller tiltrådt konventionen, har taget følgende forbehold og afgivet følgende erklæringer:

Amerikas forenede Stater.

Amerikas forenede Stater vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af de deltagende stater.

Amerikas forenede Stater vil kun anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Argentina.

Hvis en anden deltagerstat udstrækker konventionens anvendelse til områder, som falder under Argentinas overherredømme, skal Argentinas rettigheder på ingen måde påvirkes af denne udstrækning.

Botswana.

Botswana vil anvende konventionen udelukkende på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Botswana vil anvende konventionen, således at anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser kun vil finde sted, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Bulgarien.

Bulgarien vil anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne. Med hensyn til kendelser afsagt i en ikke-deltagende stat vil konventionen kun blive anvendt i tilfælde af gensidighed.

Den bjelorussiske socialistiske Sovjetrepublik.

Den bjelorussiske socialistiske Sovjetrepublik vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionens regler om voldgiftskendelser afsagt i en ikke-deltagende stat.

Den centralafrikanske Republik.

Den centralafrikanske Republik vil under henvisning til artikel 1, stk. 3 i tilfælde af gensidighed anvende konventionen på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt i en af deltagerstaterne. Den centralafrikanske Republik vil desuden kun anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Ecuador.

Under forudsætning af gensidighed vil Ecuador anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, for så vidt disse er afsagt i en af deltagerstaterne, og kun for så vidt disse er opstået af retsforhold, som efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Frankrig.

Frankrig vil under henvisning til artikel I, stk. 3 kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt i en af deltagerstaterne. Frankrig erklærer yderligere, at man kun vil anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Indien.

Indien vil anvende konventionen under henvisning til artikel 1, således at anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser kun vil finde sted, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Indien erklærer yderligere, at det kun vil anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Japan.

Japan vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Madagascar.

Madagascar vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionen på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt i en af

deltagerstaterne. Endvidere vil Madagascar kun anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Marokko.

Kongeriget Marokkos regering vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Nederlandene.

I henhold til artikel 1, stk. 3 vil Kongeriget Nederlandene anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Nigeria.

Nigeria vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne, og på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Norge.

Norge vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt af en af deltagerstaterne. Norge vil ikke anvende konventionen på problemer, hvori sagens emne er fast ejendom i Norge eller rettighed over eller adkomst til sådan ejendom.

Philippinerne.

Philippinerne vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne, og kun på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt for så vidt disse betragtes som handelsmæssige efter lovgivningen i den stat, som afgiver en sådan erklæring.

Polen.

Med forbehold som angivet i artikel 1, stk. 3.

Rumænien.

Rumænien vil kun anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Rumænien vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne. Hvad angår voldgiftskendelser afsagt i en ikke-deltagende stat, vil Rumænien kun anvende konventionen, såfremt parterne har indgået aftale om gensidighed.

Schweiz.

Under henvisning til artikel 1, stk. 3 vil Schweiz kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en

af deltagerstaterne.

De socialistiske Sovjetrepublikkers Union.

Sovjetunionen vil kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionens bestemmelser ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser afsagt i ikke-deltagende stater.

Den forenede Republik Tanzania.

Den forenede Republik Tanzania vil kun anvende konventionen i overensstemmelse med artikel 1 ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af de deltagende stater.

Tjekkoslaviet.

Tjekkoslaviet vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne. Med hensyn til kendelser afsagt i en ikke- deltagende stat vil konventionen kun blive anvendt i tilfælde af gensidighed.

Trinidad og Tobago.

Trinidad og Tobago vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne, og vil kun anvende konventionen på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Tunesien.

Med det forbehold, der tages i konventionens artikel 1, stk. 3, vil Tunesien kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne, og kun på uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, i eller uden for kontrakt, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Forbundsrepublikken Tyskland (inkl. Land Berlin).

I henhold til artikel 1, stk. 1 og under henvisning til artikel 1, stk. 3 vil Forbundsrepublikken Tyskland kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

Den ukrainske socialistiske Sovjetrepublik.

Med hensyn til voldgiftskendelser afsagt i ikke-deltagende stater vil Den ukrainske socialistiske Sovjetrepublik kun i tilfælde af gensidighed anvende konventionens bestemmelser.

Ungarn.

Ungarn vil kun anvende konventionen ved anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne vedrørende uoverensstemmelser opstået af et retsforhold, for så vidt disse efter national lovgivning betragtes som handelsmæssige.

Østrig.

Østrig vil anvende konventionen i henhold til artikel 1, stk. 3, således at anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser kun vil finde sted, såfremt disse er afsagt i en af deltagerstaterne.

I medfør af konventionens artikel VII, stk. 2 ophører Geneve-protokollen af 1923 om voldgiftsklausuler og Geneve-konventionen af 1927 om fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser (jfr. udenrigsministeriets bekendtgørelser nr. 167 af 15. maj 1925 og nr. 150 af 28. juni 1929, Lovtidende A) med at gælde mellem de kontraherende stater fra det tidspunkt og i den udstrækning, disse bliver bundet af denne konvention

Udenrigsministeriet, den 19. juni 1973.

(* 1) Andre landes tiltrædelse og eventuelle forbehold: BEK nr 131 af 04/11/1975 BEK nr 77 af 15/06/1979 BEK nr 72 af 03/09/1980 BEK nr 14 af 24/01/1983 BEK nr 10 af 02/02/1984 BEK nr 45 af 15/05/1986 BEK nr 57 af 19/08/1987 BEK nr 138 af 14/12/1988 BEK nr 22 af 01/03/1990 BEK nr 67 af 06/08/1992 BEK nr 109 af 14/10/1993 BEK nr 14 af 19/01/1995 BEK nr 54 af 06/03/1997